

repertoriumnummer

V O N N I S gewezen en uitgesproken in het gerechtsgebouw te Antwerpen, op dertien december tweeduizend en tien in openbare zitting van de dertiende B kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, al waar zetelden:

, enig Rechter,
, Griffier.

in zake AR Nr. 10/810/A

verpleegster, wonende te

eisende partij

- die ter zitting wordt vertegenwoordigd door Meester , advocaat, kantoorhoudende te

t e g e n:

het VLAAMS GEWEST

vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, in de persoon

verwerende partij

- die ter zitting vertegenwoordigd wordt door Meester , advocaat, kantoorhoudende te

en

in zake AR Nr. 10/811/A

lasser, met ondernemingsnummer BE

wonende te

eisende partij

- die ter zitting wordt vertegenwoordigd door Meester
de te

advocaat, kantoorhouden-

t e g e n:

het VLAAMS GEWEST

vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, in de persoon

verwerende partij

- die ter zitting vertegenwoordigd wordt door Meester
de te

advocaat, kantoorhouden-

en

in zake AR Nr. 10/812/A

lasser, met ondernemingsnummer BE

wonende te

eisende partij

- die ter zitting wordt vertegenwoordigd door Meester
de te

advocaat, kantoorhouden-

t e g e n:

het VLAAMS GEWEST

vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, in de persoon

verwerende partij

- die ter zitting vertegenwoordigd wordt door Meester
de te

advocaat, kantoorhouden-

en

in zake AR Nr. 10/813/A

verpleegster, wonende te

eisende partij

- die ter zitting wordt vertegenwoordigd door Meester
de te

advocaat, kantoorhouden-

t e g e n:

het VLAAMS GEWEST

vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, in de persoon

verwerende partij

- die ter zitting vertegenwoordigd wordt door Meester
de te

advocaat, kantoorhouden-

* * *

Gezien de stukken in het dossier der rechtspleging, onder meer:

- de exploiten van rechtsingang, betekend door het ambt van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder in vervanging van gerechtsdeurwaarder te op 22 januari 2010 en door het ambt van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder in vervanging van gerechtsdeurwaarder te op 22 januari 2010 in zake AR. 10/810/A, 10/811/A, 10/812/A en 10/813/A;
- het verzoekschrift conform artikel 747 § 1 Ger.W. bij akkoord van partijen neergelegd ter zitting van 8 februari 2010 inzake AR. 10/810/A, 10/811/A, 10/812/A en 10/813/A;
- de beschikking gewezen overeenkomstig artikel 747 § 1 Ger. W. op 8 februari 2010 in zake AR. 10/810/A, 10/811/A, 10/812/A en 10/813/A waarbij de conclusietermijnen en de rechtsdag werden bepaald;
- de besluiten en bundels van partijen.

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken.

Gehoord partijen in hun middelen en gezegden ter zitting van 15 november 2010.

1.Procedure

De rechtbank heeft kennis genomen van:

- de dagvaardingen van 22 januari 2010;
- de syntheseconclusies van eisers van 24 augustus 2010 ;
- de syntheseconclusies van verweerster van 23 september 2010;
- het dossier van eisers neergelegd ter griffie op 2 november 2010;
- het dossier van verweerster neergelegd op de openbare terechtzitting van 15 november 2010.

De rechtbank heeft de middelen en conclusies van partijen gehoord tijdens de openbare terechtzitting van 15 november 2010. Daarna werden de debatten gesloten en werd de zaak in beraad genomen.

De rechtbank stelt vast dat de zaken gekend onder 10/810/A - 10/811/A - 10/812/A - 10/813/A samenhangend zijn. Het komt passend voor dat de vier zaken gevoegd worden met het oog op de goede rechtsbedeling zodat er in één enkel vonnis over de vier zaken uitspraak zal worden gedaan teneinde iedere mogelijke tegenstrijdigheid uit te sluiten.

De rechtbank dient de samenvoeging van de vier zaken te bevelen zodat de bundels van de vier rechtsplegingen bij elkaar gevoegd worden.

2.Feiten

2.1.

Op 14 juni 1989 kochten de heer en mevrouw (hierna eisers) een onroerend goed te Op dat ogenblik bevond zich reed: een boogloods op het perceel.

Het onroerend goed is gelegen in agrarisch gebied.

Sedert 1995 doet ambachtelijk smeedwerk in de loods, voornamelijk ter behoeve van de landbouwbedrijven in de wijde omtrek.

2.2.

In 1997 hebben eisers in de plaats van de bestaande boogloods een nieuwe loods laten bouwen, evenwel zonder stedenbouwkundige vergunning aan te vragen.

Op 14 september 2001 werd voor de bouwovertreiding proces-verbaal opgesteld.

Hierop diende een regularisatieaanvraag in. Bij besluit van 18 augustus 2003 weigerde het college van burgemeester en schepenen van evenwel d regularisatie.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 26 april 2004 werden eisers veroordeeld tot het herstel in de oorspronkelijke staat door het slopen van de loods. Er werd echter geen uitvoering gegeven aan dit vonnis.

Het beroep van eisers tegen de regularisatieweigering werd door de deputatie van de provincie _____ geweigerd op 28 oktober 2004. Eisers stelden hiertegen een annulatieberoep in bij de Raad van State.

2.3.

Op 7 maart 2008 werd lastens eisers een proces-verbaal opgesteld, waarbij mondeling de onmiddellijke staking/stopzetting werd bevolen van de werken/handelingen aan de parking/verharding en de bijhorende afwatering, van de grondwerken en handelingen op het akkerland gelegen aansluitend achter de klinkerverharding en van het strijdig gebruik van de bijkomende aangelegde verharding in klinkerstenen.

Op 10 maart 2008 stelde de lokale politie vast dat een container verplaatst was en ook ijzeren profielen waren her stapeld op een andere plaats. Als gevolg hiervan werd een nieuw mondeling bevel tot staking gegeven en werd bij proces-verbaal vastgesteld dat eisers het eerdere stakingsbevel van 7 maart 2008 hadden doorbroken.

Op 20 maart 2008 worden beide stakingsbevelen bekrachtigd door de stedenbouwkundig inspecteur.

Op 5 mei 2008 werd _____ wegens het op 10 maart 2009 doorbreken van het eerdere stakingsbevel gesanctioneerd met een administratieve geldboete van 5.000 euro. Het verzoek tot kwijtschelding van _____ van 18 juni 2008 werd op 27 juni 2008 wegens laattijdigheid onontvankelijk verklaard.

Na betekening van een dwangbevel op 22 mei 2009 hebben eisers op 18 juni 2009 verzet aangetekend bij deze rechtbank. Bij vonnis van 20 april 2010 werd de administratieve geldboete van 5 mei 2008 onwettig bevonden.

2.4.

Op 13 mei 2008 stelden verbalisanten vast dat in weerwil van het stakingsbevel van 10 maart 2008 het gebruik werd verdergezet, met name door verder gebruik van een wederrechtelijk verhard gedeelte voor het stapelen van materiaal.

Op 13 mei 2008 werd dan ook opnieuw mondeling de staking bevolen. Dit bevel werd bekrachtigd door de stedenbouwkundige ambtenaar op 22 mei 2008.

Op 10 augustus 2009 werd aan beide eisers een administratieve geldboete opgelegd van 5.000 euro voor het doorbreken van het stakingsbevel van 10 maart 2008.

Bij beslissingen van 15 september 2009 heeft de stedenbouwkundig inspecteur het ve

zoek tot kwijtschelding van _____ ongegrond verklaard en de geldboete lastens
met de helft verminderd.

Tegen het dwangbevel van 24 december 2009 tekenden beide eisers verzet bij dagvaarding van 22 januari 2010 aan : dit zijn de akten 10/810/A en 10/811/A.

2.5.

Op 2 juli 2009 stelden verbalisanten vast dat in weerwil van het stakingsbevel van 13 mei 2008 het gebruik werd verder gezet, met name door verder strijdig gebruik van de wederrechtelijke klinkerverharding voor o.a. het parkeren van allerhande voertuigen, het plaatsen van zeecontainers en het opslaan van allerlei materiaal. Verder werd de ophoging van het stuk grond achter de klinkerverharding voltooid, de greppel rechts van de wateropvangput gedicht en de grond bezaaid met weidegras.

Op 10 augustus 2009 werd aan beide eisers een administratieve geldboete opgelegd van 5.000 euro voor het doorbreken van het stakingsbevel van 13 mei 2008.

Bij beslissingen van 16 september 2009 heeft de stedenbouwkundig inspecteur het verzoek tot kwijtschelding in hoofde van _____ ongegrond verklaard en de geldboete lastens _____ met de helft verminderd.

Tegen het dwangbevel van 24 december 2009 tekenden beide eisers verzet bij dagvaarding van 22 januari 2010 aan : dit zijn de akten 10/812/A en 10/813/A.

2.6.

Op 1 februari 2008 adviseerde de auditeur bij de raad van state tot de vernietiging van de beslissing van de Bestendige Deputatie van 2004 houdende weigering van de regularisatie van de loods.

Bij besluit van 30 november 2009 heeft het college van burgemeester en schepenen van _____ de regularisatie van de klinkers en de bouw van een bijkomende loods gewaigerd.

Bij besluit van 8 april 2010 heeft de Deputatie van de Provincie _____ evenwel de regularisatievergunning verleend conform de ingediende plannen.

2.7.

Bij arrest van 25 juni 2010 heeft de Raad van State de beslissing van de Bestendige Deputatie van 2004 houdende weigering van de regularisatie van de loods vernietigd.

3.de vorderingen

De vorderingen van eisers strekken ertoe :

- telkens te horen zeggen voor recht dat het verzet van eisers tegen de dwangbevelen van de rekeningplichtige van het Herstelfonds van 3 december 2009 geïndiceerd en uitvoerbaar verklaard door stedenbouwkundig inspecteur en aan eisers betekend bij gerechtsdeurwaardersexploot van 24 december 2009 ontvanke-lijk en gegrond is;
- dienvolgens telkens te horen zeggen voor recht dat de dwangbevelen gevorderde administratieve geldboeten onwettig zijn en eisers geen administratieve gelboete verschuldigd zijn;
- voorts telkens de dwangbevelen onwettig te horen verklaren en de uitvoering ervan te horen verbieden;
- ondergeschikt aan het Grondwettelijk een prejudiciële vraag te horen stellen "Schendt de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat de strafrechtelijke inbreuken, die zwaarder worden geacht dan de inbreuken die met een administratieve geldboete worden bestraft, kunnen worden verminderd tot ruimschoots lagere bedragen dan die van de administratieve geldboete in zoverre deze niet zou verminderd kunnen worden ?"
- verweerster telkens te horen veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

4. Beoordeling

4.1. de toelaatbaarheid

De toelaatbaarheid van de eisen wordt niet betwist.

Beide eisers werden gesanctioneerd met een administratieve geldboete en beschikken bij gevolg over het vereiste belang en de vereiste hoedanigheid om deze geldboete te betwisten.

4.2. ten gronde

4.2.1. onrechtmatig stakingsbevel

Eisers roepen in dat de stakingsbevelen onrechtmatig zijn en dat bijgevolg de dwangbevelen tot inning van de administratieve geldboeten onwettig zijn.

a)

Verweerster meent in de eerste plaats dat het in het kader van huidige procedure niet aa

de rechtbank is om hierover nog te oordelen. Volgens verweerster kan het oordeel over de rechtmatigheid van een bekrachtigd stakingsbevel alleen door de voorzitter van deze rechtbank, zetelend zoals in kortgeding, beoordeeld worden overeenkomstig artikel 154, zesde lid van het Decreet Ruimtelijke Ordening (thans artikel 6.1.47, laatste lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening). Door deze procedure niet te hebben opgestart, zouden eisers volgens verweerster "slecht gekomen" zijn om over een onrechtmatig stakingsbevel te spreken.

De rechtbank is van oordeel dat voornoemde wetsbepaling eisers enkel de mogelijkheid gaf om onmiddellijk na de stakingsbevel de voorzitter te adiëren. Dat eisers van deze mogelijkheid geen gebruik maakten, verhindert niet dat de rechtbank, bij de behandeling van het verzet tegen de administratieve geldboete, alsnog de rechtmatigheid van de onderliggende stakingsbevelen mag beoordelen (cfr. Antwerpen (6e k.) 7 maart 2006, T.R.O.S. 2008, afl. 49, 37).

b)

Eisers stellen dat een stakingsbevel een preventieve maatregel is en dat de stakingsbevelen *in casu* geen preventief karakter hebben omdat zij gericht zijn tegen werken, met name bijkomend aangelegde klinkers, die op het ogenblik van het bevel reeds voltooid waren. Om deze reden zouden de stakingsbevelen onrechtmatig zijn.

Artikel 154 Decreet Ruimtelijke Ordening (thans artikel 6.1.47 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) bepaalt dat de erin genoemde ambtenaren de onmiddellijke staking van het werk, van de handelingen of van het gebruik bevelen indien zij vaststellen dat deze eer inbreuk vormen zoals bedoeld in artikel 146 Decreet Ruimtelijke Ordening (thans artikel 6.1. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening).

Het komt aan de justitiële rechter toe het bevel tot staking op zijn externe en interne wetmatigheid te toetsen, alsmede te onderzoeken of het strookt met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwendiging berust (cfr. Cass. 1 maart 2010,

Het staat vast dat dergelijk stakingsbevel een preventieve maatregel is (cfr. Cass. 18 mei 2007, en Cass. 16 januari 2009,). Het stakingsbevel heeft daarbij een dubbele finaliteit : voorkomen dat de beoordeling van het herstel door de rechter wordt gehypothekeerd én voorkomen dat een verdere aantasting van de ruimtelijke ordening gebeurt (conclusie advocaat-generaal Cass. 1 maart 2010).

Om een stakingsbevel te kunnen opleggen moet het gaan om een werk, handeling of gebruik die een inbreuk vormt op artikel 146 Decreet Ruimtelijke Ordening (thans artikel 6.1. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening). Het gaat hierbij om meer dan het louter onvergund bouwen van vergunningsplichtige constructies. Volgens artikel 99, §1, 5°, van het decreet van 18 mei 1999 (thans artikel 4.2.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) is immers evenmin toegelaten om zonder vergunning een grond gewoonlijk te gebruiken, aar te leggen of in te richten voor de opslag van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerlei hande materialen of afval, of voor het parkeren van voertuigen, wagens en aanhangwagens:

(cfr. conclusie advocaat-generaal Cass. 1 maart 2010,

Op 13 mei 2008 stelden verbalisanten vast dat in weerwil van het stakingsbevel van 10 maart 2008 het gebruik werd verdergezet, met name door verder gebruik van een wederrechtelijk verhard gedeelte (een parking in klinkerstenen) voor het plaatsen van materiaal: een houten pallet met daarop metalen profielen, een vorkheftruck, een vrachtwagen, een aanhangwagen en verschillende hoekprofielen (stuk 7 van verweerster).

Op 2 juli 2009 stelden verbalisanten vast dat in weerwil van het stakingsbevel van 13 mei 2008 het gebruik opnieuw werd verder gezet, met name door verder strijdig gebruik van de wederrechtelijke klinkerverharding door o.a. het parkeren van allerhande voertuigen, het plaatsen van zeecontainers en het opslaan van allerlei materiaal (stuk 19 van verweerster).

Eisers betwisten niet dat de betreffende verharding / parking in klinkerstenen vergunningsplichtig is en op het ogenblik van de vaststellingen niet vergund was.

Eisers betwisten evenmin de hoger beschreven vaststellingen van de verbalisanten. Uit deze vaststellingen blijkt een gewoonlijk gebruik, aanleg of inrichting van de grond voor het opslaan van allerlei materialen/materieel en voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens (cfr. artikel 99 §1 5° Decreet Ruimtelijke Ordening, thans artikel 4.2.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening).

De rechtbank is derhalve van oordeel dat de stakingsbevelen wel degelijk strekten tot de stopzetting van een vergunningsplichtig gewoonlijk gebruik van de grond zonder vergunning en derhalve tot het voorkomen van verdere aantasting van de ruimtelijke ordening door inbreuken zoals bedoeld in artikel 146 van het Decreet Ruimtelijke Ordening (thans artikel 6.1. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening). In die zin is het niet relevant dat de klinkerverharding reeds volledig was aangelegd op het ogenblik van het stakingsbevel en is wel degelijk voldaan aan het preventieve karakter van het stakingsbevel.

Verder worden geen andere redenen door eisers opgegeven waarom de door verweerde opgelegde administratieve geldboete onwettig zouden zijn.

De betreffende stakingsbevelen lastens eisers zijn derhalve wettelijk en rechtmatig.

4.2. doorbreking van de stakingsbevelen

Eisers houden voor dat de vaststellingen op 13 mei 2008 en 2 juli 2009 geen doorbreking van de eerdere stakingsbevelen inhouden. Zij stellen met name dat voor spronkelijk containers en materialen plaatste op de verharding, dat hij na de eerste vaststellingen niets bijkomend op de verharding heeft geplaatst en hoogstens zijn rollenmaterieel op de verharding heeft verplaatst.

De rechtbank is van oordeel dat eisers de betreffende processen-verbaal selectief lezen. Op 13 mei 2008 is duidelijk sprake van plaatsing van bijkomend materiaal (dat wil zeggen i

tegenstelling tot de toestand omschreven bij de vorige stopzetting) : een houten pallet met daarop metalen profielen, een vorkheftruck, een aanhangwagen en verschillende hoekprofielen (stuk 7 van verweerster). Op 2 juli 2009 is eveneens sprake van bijkomend geplaatst materiaal : onder andere een grijze zeecontainer, nieuwe metalen onderdelen en dergelijke meer. Uit een eenvoudige lezing van dit proces-verbaal (stuk 19 van verweerster) blijkt verder dat de verbalisanten zeer gedetailleerd hebben opgesteld wat ongewijzigd was ten opzichte van de vorige vaststellingen en wat integendeel verplaatst en/of nieuw geplaatst was. De rechtbank is derhalve van oordeel dat de doorbreking van de stakingsbevelen minstens door plaatsing van nieuw materiaal bewezen is.

houdt voor dat minstens in haar hoofde geen sprake is van een doorbreking, aangezien de verharding uitsluitend in functie van de zelfstandige activiteiten van haar echtgenoot werd aangelegd en gebruikt, aangezien zij als verpleegster niet werkzaam is in de zaak van haar echtgenoot en aangezien zij de verharding zelf niet gebruikt.

Verweerster stelt dat in hoofde van _____ wel degelijk sprake is van een doorbreking aangezien zij als eigenaar van de grond mededader is aan de doorbreking van het stopzettingsbevel.

Artikel 154 Decreet Ruimtelijke Ordening (thans artikel 6.1.49 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) verwijst voor het toepassingsgebied van het stakingsbevel uitdrukkelijk naar de inbreuken op artikel 146 Decreet Ruimtelijke Ordening (thans artikel 6.1.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening). Artikel 146, 6° Decreet Ruimtelijke Ordening bestraft met name de voortzetting van handelingen, werken of wijzigingen in strijd met het bevel tot staking en artikel 147 Decreet Ruimtelijke Ordening maakt op de bouw misdrijven boel I van het Strafwetboek van toepassing. Bijgevolg wordt algemeen aanvaard dat eigenaar van percelen waarop een bouw misdrijf plaatsvindt als mededader of medeplichtige in toepassing van artikelen 66 en 67 Strafwetboek strafbaar kunnen zijn.

Artikel 156 Decreet Ruimtelijke Ordening (thans artikel 6.1.50 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) voorziet - onverminderd de strafsancities - de mogelijkheid om een administratieve geldboete op te leggen aan elke persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een door de stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigd bevel tot staking. De decreetgever heeft duidelijk voor dezelfde misdrijven en ten aanzien van dezelfde daders zowel strafsancities als een administratieve sancties willen mogelijk maken. Bijgevolg kan ook een administratieve geldboete gericht worden tegen de eigenaar van een perceel, waarop een stakingsbevel doorbroken werd. *In casu* zijn eisers onverdeelde eigenaars van het betreffende perceel. Bovendien toont

die woont op het betreffende adres en bijgevolg volledig op de hoogte is van de bouwovertradingen en stakingsbevelen, niet aan dat zij ook maar iets ondernomen heeft om de wederrechtelijke toestand te doen ophouden noch dat zij geen enkele feitelijke zeggenschap heeft over het onroerend goed. Bijgevolg is er ook in haren hoofde doorbreking van het stakingsbevel en is de administratieve geldboete tevens rechtsgeldig aan haar gericht.

4.3. beoordeling van opportuniteit en billijkheid

Eisers wijzen thans op het arrest van de Raad van State van 25 juni 2010 dat een eerdere regularisatieweigering heeft vernietigd en op de stedenbouwkundige vergunning die op 8 april 2010 door de Deputatie van de Provincie aan hen werd toegekend voor de bouw van een bijkomende loods. Rekening houdend met deze elementen menen eisers dat "de administratieve geldboete niet in redelijkheid kan worden toegepast".

De rechtbank heeft evenwel enkel een wettigheidstoezicht te vervullen omtrent de door verweerster genomen beslissing en het komt haar niet toe te oordelen over de opportuniteit of de kwijtschelding / vermindering van boetes.

Ondergeschikt argumenteren eisers dat de strafrechtelijke geldboeten voor doorbreking van een stakingsbevel inzake ruimtelijke ordening kunnen worden verminderd tot ruimschoots lagere bedragen dan die van de administratieve geldboete (in zoverre deze niet zou verminderd kunnen worden), hetgeen volgens hen leidt tot een kennelijk onredelijk verschil in behandeling en zo een schending inhoudt van artikel 10 en 11 Grondwet. Voor het geval de rechtbank van mening is dat de rechtbank geen vermindering van de administratieve geldboete kan opleggen, vragen eisers de rechtbank om hierover een prejudiciële vraag te stellen.

De rechtbank is echter van oordeel dat ter zake geen schending van het gelijkheidsbeginsel dreigt. Eisers verliezen immers uit het oog dat het door de decreetgever uitgedachte systeem precies de mogelijkheid van kwijtschelding en vermindering van de administratieve geldboeten heeft voorzien in artikel 156 §3 Decreet Ruimtelijke Ordening. De beslissingen door de Vlaamse administratie terzake zijn bovendien vatbaar voor annulatieberoep bij de Raad van State. De verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 11 maart 2009, met betrekking tot de Wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid, is niet dienend, aangezien blijkbaar voor vermindering van de administratieve geldboeten wettelijke beperkingen waren ingeschreven, hetgeen in artikel 156 §3 Decreet Ruimtelijke Ordening niet het geval is. Een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof is bijgevolg niet nodig.

5. Rechtsplegingsvergoeding

De eis betreft een niet in geld waardeerbare zaak zodat de desbetreffende tarieven van toepassing zijn. Partijen verzoeken de rechtbank niet af te wijken van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding.

6. Uitspraak

De rechtbank stelt vast dat de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in rechtszaken nageleefd is en doet uitspraak op tegenspraak.

Om alle bovenstaande redenen:

Voegt de rechtbank de zaken met rolnummers A.R. 10/810/A, 10/811/A, 10/812/A en 10/813/A samen.

Verklaart de rechtbank de eisen toelaatbaar maar ongegrond.

Veroordeelt de rechtbank eisers tot de kosten van het geding, aan de zijde van verweerster begroot en door de rechtbank vereffend op 1.200 euro (rechtsplegingsvergoeding).